

Chương 125: Bị Ellen Đổi Rồi

(Số từ: 3399)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:01 PM 27/09/2025

Vài ngày trôi qua.

Từ hôm đó, trời mưa tầm tã không ngớt. Thỉnh thoảng có tạnh, nhưng sau đó lại đổ mưa nặng hạt hơn nữa.

Hình như mùa mưa đã đến.

Charlotte nói rằng chúng tôi nên hoãn lại việc điều tra vụ án của Ma Thần Giáo Đoàn, chờ đến khi tạnh mưa rồi mới bắt đầu.

Nhưng thật ra, người tôi quan tâm là Ellen, chứ không phải Charlotte hay vụ án kia.

Cô ấy không chỉ không đến phòng tập...

Mà cả buổi tập thể dục buổi sáng cũng không tham gia, giờ ăn nhẹ mà cô ấy thường ghé qua phòng ăn cũng không thấy bóng dáng.

Tôi có thể nhận ra chuyện gì đang xảy ra một cách rõ ràng.

Cô ấy đang tránh mặt tôi. Cô ấy cố né tránh mọi tình huống có khả năng chạm mặt tôi, trừ khi không thể.

Ngay cả khi tôi tình cờ thấy cô ấy trong ký túc xá, cô ấy chỉ lướt qua như không khí. Bình thường, chúng tôi cũng chẳng chào hỏi thân mật gì, chỉ cùng nhau tập luyện và ăn uống.

Nhưng lần này cảm giác rất khác. Dù không chào, cô ấy ít nhất cũng sẽ liếc nhìn tôi. Giờ thì Ellen thậm chí còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một lần, hoàn toàn lờ đi sự tồn tại của tôi.

Tôi có quá nhiều bí mật và không thể tiết lộ bất cứ điều gì. Cuối cùng, điều này khiến Ellen không thể không nhớ đến anh trai mình.

Một người quan tâm đến cô ấy nhưng không bao giờ kể gì, một người biết hết mọi chuyện về cô ấy nhưng lại không nói gì về bản thân.

Cô ấy không muốn thân thiết với một người như vậy nữa. Cô ấy chắc chắn rằng nếu tiếp tục, tôi sẽ chỉ làm cô ấy buồn mà thôi, vì vậy cô ấy quyết định tránh xa tôi.

Kết cục, câu lạc bộ báo chí không đạt được mục tiêu ban đầu là bồi nhò và hủy hoại danh tiếng của tôi. Tuy nhiên, toàn bộ sự việc đó lại khiến Ellen nhận ra một sự thật khác, gây rắc rối cho tôi theo một cách khác.

Khó khăn thật.

Những người như Harriet, giận dữ một cách vô cớ thì khá dễ đối phó, vì ít nhất chúng tôi còn có thể trò chuyện.

Nhưng Ellen thì rất bình tĩnh, đơn giản là cô ấy kết luận rằng thân thiết với tôi chỉ càng đau khổ hơn, nên mới hành động như vậy. Cô ấy thậm chí không cố gắng tìm hiểu bí mật của tôi hay loan tin đồn thất thiệt vì thấy tôi hành xử đáng ngờ.

Cô ấy vốn là người cởi mở, đã kể bí mật của mình cho tôi trước, nhưng lại không bao giờ hỏi tôi tại sao tôi chưa bao giờ kể gì về bản thân.

Cô ấy chỉ lặng lẽ đẩy tôi ra xa.

Tôi có thể hiểu cảm xúc của cô ấy.

Nếu tiếp tục thân thiết với tôi trong khi tôi không tiết lộ gì, điều đó sẽ chỉ kích thích tổn thương của Ellen; nhìn tôi, cô ấy sẽ không ngừng nhớ về anh trai mình.

Thế nên, mấy ngày tiếp theo, tôi chỉ một mình vùng kiếm tập luyện mà không có Ellen. Tôi không biết cô ấy tự nhốt mình trong phòng hay tập luyện ở nơi khác vì không muốn chạm mặt tôi.

-Vụt! Vụt!

Tôi đang dùng kiếm tập đập vào một hình nộm. Ellen và tôi khi đấu tập thường không nói chuyện, vì đó là lúc tập trung vào kiếm thuật.

Tuy nhiên, tập một mình thấy rất chán.

Ngoài ra, còn một vấn đề khác nữa.

“...”

-*Vụt! Vụt!*

“...”

-*Vụt! Văng! Vụt!*

Có ba người thường xuyên xuất hiện trong phòng tập: Ellen, Cliffman và tôi.

Khi Ellen và tôi đấu tập, Cliffman vẫn một mình đập hình nộm, dù chúng tôi có ở đó hay không.

Nhưng vì Ellen đã không xuất hiện mấy ngày nay, Cliffman dường như cũng cảm nhận được không khí kỳ lạ xung quanh tôi, bởi vẻ mặt tôi vẫn rất căng thẳng.

Hai người cãi nhau đúng không?

Cậu ta có thể đoán được điều đó mà không cần phải hỏi. Đây là lần đầu tiên Ellen không đến đây trong một khoảng thời gian dài như vậy kể từ đầu học kỳ. Cậu ta dường như tin rằng đây chính là nguyên nhân.

Mẹ kiếp, thật ngượng ngịu.

Trước giờ tôi chưa từng nói chuyện với anh chàng này, và cậu ta cũng chỉ tập trung vào việc luyện tập của mình.

Tôi có thể cảm nhận được cậu ta đang thương hại tôi!

-Vụt! Vụt! Vụt!

“...”

-Bang!

“...”

Chúng tôi không trao đổi lời nào, nhưng tôi lại có cảm giác kỳ lạ rằng chúng tôi đang chia sẻ một sự đồng cảm và trân trọng lẫn nhau.

Đồ ngốc, nếu cậu làm gì sai thì đi xin lỗi ngay đi.

Cái gì? Hừm. À. Tôi không biết.

Tuyệt nhiên không có một lời nào được thốt ra, nhưng một cách kỳ lạ, tôi cảm thấy như chúng tôi đang có một cuộc trò chuyện như vậy.

Có phải đó là cái người ta gọi là tri kỷ không?

“...Chào.”

Cậu ta thậm chí còn nói chuyện với tôi khi tôi rời đi sau khi kết thúc buổi tập.

“...Ừm.”

Đó là cuộc trò chuyện đầu tiên tôi có với Cliffman, người mà tôi chưa từng nói chuyện kể từ khi nhập học vào tháng Ba.

Trời cứ mưa suốt, nên tôi không thể ra ngoài tập thể dục buổi sáng.

Tôi không có ai để tâm sự. Nếu tôi nói với ai đó rằng Ellen dường như tránh mặt tôi vì tôi có quá nhiều bí mật, họ sẽ tò mò về bí mật của tôi là gì chứ? Và hơn nữa, tôi không thể cứ đi nói với mọi người rằng cô ấy cảm thấy không thoải mái khi ở gần tôi vì tôi gợi nhớ đến anh trai cô ấy—Artorius—và những tổn thương mà anh ta đã gây ra.

Tôi không thể kể những điều này cho bạn cùng lớp hay thậm chí là các tiền bối. Từ đó, tôi chưa nói chuyện lại với Ellen.

“...Này. Tôi có thể nói chuyện với cậu một lát được không...?”

“...”

Cứ như vậy, cô ấy chỉ lướt qua tôi mà không quay mặt lại.

Và cứ thế, cuối tuần đến mà tôi chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Những người khá nhạy cảm với sự thay đổi không khí đã nhận ra sự căng thẳng giữa tôi và Ellen. Bertus là một ví dụ; cậu ấy dường như hiểu được tình hình nhưng không muốn can thiệp.

Cậu ấy nhìn tôi như muốn nói, "Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng hãy mạnh mẽ lên."

Chỉ có Bertus và Cliffman đoán được chuyện gì đang xảy ra.

"...Hai cậu cãi nhau à?"

...Và Harriet de Saint-Owan.

"Cãi nhau là sao?"

Trước câu hỏi của tôi, Harriet nghiêng đầu.

"...Hai người lúc nào cũng dính lấy nhau như hình với bóng, giờ đột nhiên không nói chuyện gì với nhau nữa, đó không phải là cãi nhau thì là gì?"

Chúng tôi thân thiết đến vậy à? Cách diễn đạt này có hơi lạ không? Cả hai đều thân thiết đến mức đó.

"Đúng rồi. Có vẻ như cô ấy đã chịu đủ khi đi chơi với một tên kỳ quặc như cậu suốt bấy lâu nay."

Và cô gái đó...

Cô trông có vẻ khá vui.

“Chà, nhìn cậu thảm hại quá nên tớ quyết định nghe cậu tâm sự.”

Cô có vẻ rất sẵn lòng đưa ra lời khuyên để giúp tôi vượt qua khó khăn. Cuối cùng, cô thực sự muốn giúp tôi nhỉ?

Đễ thương thật.

“Không sao đâu. Không phải chuyện như vậy đâu.”

“...Cái gì thế này? Tớ thực sự muốn cố gắng hết sức để giúp đỡ mà. Hừ.”

Tuy nhiên, đây là vấn đề mà tôi không thể kể cho cô nàng, vì vậy tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc bày tỏ lòng biết ơn.

“Dù sao cũng cảm ơn cậu đã quan tâm.”

“G-gì chứ?! Tớ không phải là đang quan tâm đến cậu hay gì cả đâu!”

Mặt Harriet đỏ bừng như cà chua trước lời nói trống rỗng của tôi. Tôi nhếch mép. Bình thường, đây sẽ là cơ hội tốt nhất để nói thêm vài câu châm chọc, nhưng cô có lẽ đã thực sự lo lắng cho tôi, nên tôi quyết định dừng lại.

“Hai cậu... thật sự không cãi nhau?”

“Không phải chuyện như vậy.”

“Hừm...”

Harriet không hỏi thêm nữa, vì cô chắc chắn rằng tôi cũng sẽ không kể.

Mặc dù vậy, tôi vẫn cảm thấy vui vì biết rằng cô có quan tâm đến tôi. Cô có lẽ giống như Adriana—ban đầu thấy tôi là một kẻ xấu, nhưng bằng cách nào đó, chúng tôi lại có một mối quan hệ tốt đẹp.

Tôi tự hỏi liệu điều đó có liên quan đến bản chất con người không.

Hoặc có thể là do ngoại hình của tôi, như Bertus đã nói.

Harriet và tôi chỉ đứng đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ hành lang. Trời đang mưa. Harriet lẩm bẩm điều gì đó khi nhìn những hạt mưa nặng hạt làm ướt sũng mọi thứ.

“Mưa nhiều thật đấy.”

“Tớ biết mà.”

“Mưa nhiều thế này, có khi sông còn tràn bờ.”

“...Vậy sao?”

Sông Hàn có thể tràn bờ vì mưa lớn liên tục. Ừ, điều đó có thể xảy ra.

“Tớ vốn định cuối tuần này sẽ đi bờ sông với Adelia. Cái trận mưa này làm hỏng hết cả rồi.”

“...Hả?”

Nghĩ lại thì, Ellen hay Ma Thần Giáo Đoàn lúc này không còn quan trọng nữa.

Có vẻ như sông Hàn đã tràn bờ rồi...

Vậy còn Băng Rotary sống dưới cầu Banpo thì sao? Họ có bị cuốn trôi không?

“Hả? C-cậu chạy đi đâu đột ngột vậy?”

“Tớ phải đi một nơi!”

Họ không bị cuốn trôi hết cả chứ?

Tôi lập tức chớp lấy một chiếc ô và chạy ra khỏi Temple.

-Shaaaaaaa!

Trời vẫn chưa biến thành bão, nhưng gió vẫn rất mạnh, nên dù có ô cũng không thể không bị ướt. Khi tôi lên chuyến tàu mana đến nơi có cầu Đồng Công và xuống tàu, một cảnh tượng khó tin hiện ra trước mắt tôi giữa cơn mưa lớn.

-Râm!

Con sông Irene đục ngầu chắc chắn đang tràn bờ. Lối vào công viên bờ sông hiển nhiên đã bị bảo vệ canh gác, nhưng ngay cả khi họ không kiểm soát tình hình thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Toàn bộ công viên đã bị phong tỏa.

Những nơi dưới cầu Đồng Cống, nơi người ta thường thấy các thành viên băng đảng uống rượu và chơi xúc xắc, cũng đã bị ngập hoàn toàn.

Có vẻ mọi thứ đã bị phá hủy. Chuyện như vậy không xảy ra trong một hay hai ngày, nên nó không chỉ mới xảy ra ngày hôm đó. Họ đã không bị cuốn trôi trong khi ngủ chứ?

Không có nhiều người xung quanh vì mưa lớn, và những người có mặt dường như là người qua đường. Các thành viên băng đảng cũng không thấy bóng dáng đâu. Tôi đi về phía người bảo vệ đang đứng gác lối vào công viên. Anh ta trông khá thảm hại khi đứng dưới mưa, chỉ mặc một chiếc áo khoác trùm đầu mà không có ô.

“Anh gì ơi!”

“Có chuyện gì không?”

“Này, anh có biết gì về mấy người sống dưới cây cầu kia không?!”

“Hả? À. Máy gã đó à? Sao cậu lại hỏi vậy?”

Người bảo vệ dường như biết về Băng Rotary. Xét cho cùng thì họ khá nổi bật.

“Họ sao rồi?”

“Aa, họ chắc phải bỏ chạy từ sớm rồi. Ý là, họ cũng có mắt mà. Ở lại đó để bị cuốn đi chết thì được gì?”

May mắn thay, có vẻ như không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra với họ.

“Dù mấy cái lán lụp xụp và mọi thứ khác đều bị cuốn trôi hết. Thực ra cũng khá sáng khoái khi mọi thứ được dọn sạch như vậy.”

...Tuy nhiên, có vẻ như một chuyện khác đã xảy ra, gây ra một vấn đề lớn. Ngoài ra, nếu họ không ở dưới cầu thì họ ở đâu? Trời đang mưa, nên có lẽ họ đã đi đến một nơi nào đó có thể trú mưa.

“Nếu trời cứ mưa liên tục như vậy, chúng ta có lẽ sẽ không thấy những kẻ ăn xin đó tụ tập dưới cầu nữa. Nhưng cũng chẳng thay đổi được gì vì họ sẽ lại kéo đến những nơi khác thôi.”

“Những nơi khác là ở đâu?”

Người bảo vệ thở dài.

“Họ có lẽ đã đến Chợ Wenster ở đằng kia. Xung quanh đây đâu còn nơi nào khác có thể trú mưa? Chỗ đó cũng đầy rẫy những kẻ ăn xin.”

Con hẻm Chợ Wenster gần cầu Đồng Công.

Có vẻ như không còn nơi nào khác họ có thể đến để trú mưa trong tình huống đó.

Có một khu chợ lớn nằm ở nơi rẽ ra là khu vực bến xe tốc hành của Seoul. Trong khi Phố Mua Sắm Yongsan là khu chợ dành cho mạo hiểm giả, thì khu chợ khổng lồ này chủ yếu bán thực phẩm và các nhu yếu phẩm hàng ngày khác.

Dù chợ vẫn mở cửa kinh doanh, nhưng chỉ có một vài người xung quanh, có lẽ vì cơn mưa lớn. May mắn thay, có những mái hiên và mái che bao phủ khu chợ, chắn mưa. Nó chắc chắn trông giống một nơi tốt để trú mưa.

Tất nhiên, mục đích của tôi khi đến đó không phải để mua sắm, nên tôi chỉ đi vào một con hẻm yên tĩnh không có người. Tôi sẽ chỉ phải tìm một trong số các thành viên băng đảng và hỏi họ Loyar ở đâu.

Tôi muốn giúp giải quyết mọi chuyện, nhưng trước tiên tôi phải tìm được cô ấy. Tôi cũng muốn nói chuyện với cô ấy nói chung.

Thật lòng mà nói, tôi cũng muốn tâm sự với ai đó về tình hình đau đầu của mình. Những người duy nhất tôi có thể nghĩ đến để kể về chuyện của Ellen là ba tên gián điệp ác quỷ.

Tất nhiên, nói với Sarkegaar có thể quá nguy hiểm; ông ta có lẽ sẽ chạy loạn trên phố la hét rằng chúng tôi phải giết cô ấy ngay lập tức ngay khi cái tên Ellen Artorius được thốt ra từ miệng tôi.

Tôi thành thật nghĩ rằng Loyar có lẽ sẽ không bận tâm nhiều, nhưng liệu cô ấy có cho tôi một câu trả lời đúng đắn không? Có lẽ tốt nhất là nên nói chuyện với Eleris.

Tuy nhiên, vì tôi đã ở đó rồi, tôi nghĩ mình cũng nên nói chuyện với Loyar về chuyện này.

Cuối cùng tôi đã lay một người trông giống kẻ ăn xin đang giả vờ ngủ gật trong con hẻm.

“Anh gì ơi. Anh gì ơi.”

“Hừm... Hừ. Hả? Muốn gì?”

“Anh là thành viên của băng đảng không?”

“Băng đảng? Băng đảng gì mà nói... Im đi và biến đi!”

Kẻ ăn xin hất tay tôi ra và xua tôi đi như thể không muốn bị bắt quả tang.

Tên đó có liên quan gì đến băng nhóm nào không? À, không phải tất cả những kẻ ăn xin quanh đó đều là thành viên của Băng Rotary. Theo lời người bảo vệ, nơi này ban đầu đã có rất nhiều kẻ ăn xin.

Cũng đúng là tôi cảm thấy khá sốt ruột vì tôi đang đi lang thang trong những con hẻm nằm giữa các tòa nhà chứ không phải nơi có các cửa hàng. Nước đang chảy ra từ các kênh thoát nước, và những nơi không có mái hiên thì cứ để mưa xối xả.

Ngay cả khi đây là Đế đô, nó vẫn là một nơi có người sinh sống. Có lẽ vì các tòa nhà chợ tập trung ở đó, rất nhiều rác rưởi vương vãi trong các con hẻm. Có lẽ cũng không ai để ý nếu có ai đó chết ở trong đó.

“...”

Tôi cảm thấy mình không nên đến đây. Lỡ tôi gặp phải những tên xã hội đen không thuộc Băng Rotary thì sao?

“Này nhóc, đây không phải là nơi mày có thể ra vào tùy tiện đâu.”

Chắc chắn, ngay khi tôi nghĩ về điều đó, một tên khốn mà trên trán gần như có chữ xã hội đen đã xuất hiện trước mặt tôi trong con hẻm đó, nhìn tôi và nói những lời đó. Đánh giá qua vẻ ngoài, hẳn ta không giống một kẻ ăn xin.

“Biến đi trước khi mày thấy mấy chuyện tệ hại.”

May mắn thay, có vẻ như hấn nghĩ tôi bị lạc đường, nên đã tốt bụng bảo tôi đi ra. Chỉ vì họ là những tên khốn nạn không có nghĩa là họ đi khắp nơi đánh đập tất cả mọi người mà họ gặp. Tôi định hỏi hấn ta về Băng Rotary, nhưng đã dừng lại.

Tôi có cảm giác mạnh mẽ rằng tôi không nên ở lại đó quá lâu.

“À vâng. Cảm ơn nhé.”

Tôi không muốn làm lớn chuyện vì đối thủ của tôi cũng không có vẻ gì muốn đánh nhau. Thoạt nhìn, hấn ta trông như một tên côn đồ, nhưng liệu hấn có phải là loại người có điểm yếu đối với trẻ con không? Chà, hấn cũng có thể nghĩ rằng hấn sẽ không kiếm được nhiều tiền từ tôi ngay cả khi hấn bòn rút.

“Hừm, nhóc con.”

“...Sao?”

Tuy nhiên, tên khốn đó đột nhiên gọi tôi lại và chặn tôi.

“Cái dù đó có khắc biểu tượng của Temple đúng không?”

“À...”

Vì chiếc ô đó do Temple cung cấp, nên nó có biểu tượng của trường được thêu trên đó. Tôi không mặc đồng phục học viên, nhưng hấn ta dường như nhận ra biểu tượng đó.

“Đúng vậy, thì sao?”

Tôi cố gắng né tránh tình huống này, nhưng rồi mọi thứ trở nên khá phiền phức.

“Nếu mày là học viên Temple, thì mày phải có rất nhiều tiền nhỉ?”

Ban đầu hẳn ta định cho tôi đi vì tôi vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng sau khi hẳn nhận ra tôi là học viên Temple, hẳn đã thay đổi ý định.

Đúng là gây tổn hại cho học viên Temple là một tội nghiêm trọng, nhưng tên đó có lẽ nghĩ rằng hẳn sẽ thoát tội chỉ bằng việc trấn lột tôi.

“Tao sẽ lục túi mày một lát.”

Tôi không mang theo nhiều tiền lắm, nhưng chắc chắn là có một ít. Tên đó có vẻ là người có điểm yếu với trẻ con, nhưng thái độ của hẳn ta đã thay đổi 180 độ ngay khi biết tôi là học viên của Temple—nơi mà chỉ những người giàu có mới có thể theo học. Hẳn ta từ từ tiến đến gần tôi.

“Tiền bạc thật là tốt ha?”

“Không cần lo đâu, nhóc. Nếu mày đưa tao ít tiền, tao sẽ cho mày đi...”

Tôi sử dụng Kiểu B.

Kiểu B là thiết lập sẵn dành riêng cho cận chiến.

“Thằng điên.”

-Bốp!

“Á!”

Tôi đâm vào bụng hắn trước khi đá vào háng hắn.

-Bụp

“Khụ!”

-Rầm!

Trong chớp mắt, gã đàn ông đó đổ sập xuống đồng rác, rên rỉ.

“Mày là ai mà bảo tao phải làm thế, hả?”

Hắn là ai mà có quyền quyết định tôi có được rời đi hay không?

Tên đó rời khỏi nơi này bằng đôi chân của mình hay bằng cách bò lê lết, ngay từ đầu đã do tôi quyết định.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

VIETQR

Thanks For Reading